

פסח

סיפור מופלא ונורא של ניסיון "להביא את המשיח" בהפצרת תפלות ותחנונים עם כוונות נוראות וצירופי שמות הקודש וייחודים עילאיים על ידי שלושה תרשישי ומצוקי ארץ, המקובלים האלוקיים הצדיקים הקדושים: מרן הרש"ש הקדוש זיע"א, מרן החיד"א זיע"א והמקובל האלוקי רבי חיים די לה רוזה זיע"א, והעונש הנורא שקבלו עליהם מן השמים על שניסו "לדחוק את הקץ":

בשנת תקי"ג הייתה נראית ירושלים עיר הקודש כירושלים של מעלה. גדושה הייתה בגדולי תורה וקדושי עליון הבקיאים בכל מכמני התורה ובאדירי חכמת הקבלה אשר כל רז לא אניס להו.

הציפייה וההשתוקקות באותה שנה לביאת המשיח והגאולה גברו והלכו. באותה שנה ניכר היה שהרש"ש הקדוש נמצא בסערת נפש גדולה ובכל הזדמנות דיבר בהתרגשות עצומה כי שנה זו היא שנת התגלות משיח צדקנו. "תקי"ג 513 בגימטריא 'השחר' 513 המרמז על שחר הגאולה, וכן 'ונבנתה' בגימטריא 513 עיר על תלה".

בתחילה ניגש הרש"ש הקדוש לפעולה עצומה ונוראה ובוחר י"ב גדולי תורה מחכמי ומקובלי הישיבה, "ישיבת המקובלים" שלו, שהם היו גדולי תלמידיו המובחרים ביותר: הגה"ק רבי יום טוב המהרי"ט אלגאזי זיע"א, מרן רבנו חיים יוסף דוד אזולאי החיד"א זיע"א, המקובל האלוקי רבי חיים די לה רוזה זיע"א, הגה"ק רבי יצחק מזרחי זיע"א, הגה"ק רבי אברהם סנגויטי זיע"א ועוד גדולי עולם וצדיקי אמת, כשהם חותמים על "כתב התקשרות" והוא כתב התחייבות של "אחדות מוחלטת קשר של אהבת אמת וערבות הדדית" בין רבם הגדול הרש"ש לבינם.

כל אחד ואחד מי"ב תלמידים אלו נבחר על ידי הרש"ש הקדוש בקפידה רבה כיון שהם צריכים להיות כנגד י"ב שבטי ישראל. זאת כדי שפעולתם ותפילתם תעלה ותישמע בשמי שמים ובכך יכשירו ויזכו את כל כללות עם ישראל על י"ב שבטיו שהיו מוכנים וראויים לגאולה השלמה ולביאת משיח צדקנו.

לאחר מכן בחר הרש"ש פעם שניה מבני חבורה קדושה זו בשני תלמידיו הבכירים ביותר: מרן החיד"א זיע"א והמקובל האלוקי רבי חיים די לה רוזה זיע"א, והכניסם בסוד העניינים מכבשונו של עולם ומסר להם סידרה של צומות ותעניות, טבילות במקווה טהרה, כוונות וצירופי שמות הקודש וייחודים נוראיים.

שלושתם החלו בהטהרות מיוחדת לקראת המעשה הגדול להביא את המשיח.

באותה שנה לפתע מזג האוויר החורפי הקדים לבוא והיה סוער ומשונה ביותר, הקור היה עז מאוד, יותר מהרגיל בכל שנה והעובי של שכבת השלג בירושלים לא נמדד בסנטימטרים אלא התנשא לגובה של מטרים שלמים. אותה שנה הייתה משופעת בשיטפונות של גשמים ובכמויות אדירות של סופות שלגים שירדו בתדירות גבוהה וכיסו את ירושלים ואת ההרים הסמוכים לה בגובה רב.

והנה במשך כמה שבועות היו שלשתם שרויים בסדרות של תעניות של שלושה ימים רצופים ובכל לילה היו יוצאים שלשתם לאחר חצות, באמצע הלילה, אל ההרים הקפואים מחוץ לחומות ירושלים ועורכים שם בערמות השלג "גלגולי שלג עם כוונות", ואחר כך טובלים מאות טבילות עם ייחודים קדושים במקווה טהרה, כשהם מרבים בשבועות אלו בכל מיני סיגופים, פרישות, הטהרות והזדככות כדי לזכך את הגוף וגשמיותו.

ליל ד' שבט אותה שנה נקבע להיות הלילה הגדול והגורלי שבו גמרו בדעתם בהחלטה נחושה להכריח את השכינה הקדושה להוציא את מלך המשיח מהיכלו העליון ולהביאו ביד חזקה לגאול את עם ישראל

פסח

ואת העולם כולו.

באותו לילה נפלה אימה וחרדה גדולה על ירושלים, כשלפתע החל להישמע קול רעש גדול של רעמים משונים וברקים חזקים במיוחד, כשבחוץ השתוללה סופת שלגים נוראה ונדמה היה כי איתני הטבע עומדים להחריב את העולם ולהכריעו.

והנה באישון לילה ואפלה יצאו שלושת הצדיקים הרש"ש, החיד"א ורבי חיים די לה רוזה אל הקור הנורא והקפוא, ועלו יחדיו בהיחבא אל עליית הגג של ישיבת "בית אל".

בתחילה שעה ארוכה הרהרו בתשובה, שמא יש בידם איזה שמץ של חטא דק מן הדק, וטהרו וזככו את ליבם מכל שמץ וסייג של מידה רעה, חס ושלוש. ואז החלו להרעיש ארץ ומלואה בזעקות ובבכיות נוראות כשהם מפצירים בכל כוחם בתפילות, בקשות ותחנונות להביא לסיומה של גלות חשוכה זו ושיתגלה עתה משיח בן דוד. פני השלושה להטו באש של מעלה, כשמקיף אותם אור עליון מהכוונות והייחודים העילאיים כשכל גופם הכחוש והמיוסר מרעיד בסילודין מהדבקות העצומה והנוראה.

והנה לאחר כל זה עברו לשלב המעשי והתחילו הוגים בפיהם השבעות לכל מלאכי עליון ושמות קודש הידועים להם וכך העפילו לפסגות גבוהות והתעלו לדרגה נשגבה של התפשטות הגשמיות ורק פסע היה בינם לבין כלות הנפש ממש אל שרשה כשנשמתם קשורה לגופם בקשר דק מאוד ועוד רגע תפרח לה למעלה מרוב ערבות הדבקות בנועם הזיו העליון של נצח נצחים.

והנה לפתע נשמע קול אדיר וחזק של בת קול מן השמים שמכריזה ואומרת להם: "בניי חביבי, רב לכם! הרפו מתפילתכם ובקשתכם! מדוע תבקשו לדחוק את הקץ ולהחיש את הגאולה ואת ביאת הגואל, כי עוד לא בא עיתו ואין השעה כשרה לכך... דעו לכם, כי אם לא תחדלו ממעשיכם יהפך העולם כולו לתוהו ובהו, ונבול תבול ארץ ומלואה, והתבל כולה תכלה ותאבד! [כמו שנאמר בגמרא (כתובות קיא:): "השבעתי אתכם גו' אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ", השביע הקדוש ברוך הוא את ישראל שלא יעלו בחומה ולא ידחקו את הקץ. פירש רש"י: שלא ירבו בתחנונים על כך יותר מדיי. (אולם מרן ה"חפץ חיים" אומר, שכיום בזמננו בטלה שבועה זו ואין הדבר תלוי אלא בנו שנקום ונצעק מעומק הלב להקדוש ברוך הוא בריבוי תפילות ותחנונים שיחיש לגאלנו)].

באותו רגע נפלה עליהם אימה וחרדה גדולה ומרוב הפחד הנורא התמוטטו שלושת הצדיקים ונפלו על פניהם באימה ובחלחלה גדולה. פניהם חווירו כפני מתים והדיבור נעתק מפיהם. הבן הבינו כי לא יוכלו לשדד מערכות הטבע ולשנות סדרי עולם ולהחיש בכוח את הגואל כל עוד טרם הגיע זמן הגאולה.

והנה כאשר קמו על רגליהם נעמדו כמסומרים למקומם כששמעו שוב את הקול הגדול של הבת קול שהוסיפה ואמרה להם: "יען אשר עשיתם את הדבר באגודה של שלושה וכמעט שעלה חפצכם בידכם, וכדי למנוע מכם מלשוב ולעשות דבר זה, גזרו מן השמים שחייבים לפרק את אגודת אחדות קודש זו, כי ביחד יש חשש שתנסו לשוב ואולי אף תצליחו לכבוש את המשיח ולהביאו. על כן קבלו עליכם גזרת שמים להפריד מיד ועכשיו אגודת קודש של שלושתכם ואחד מכם יצטרך לעזוב מיד את עיר הקודש ואת ארץ ישראל ויגלה לחוץ לארץ. ואתם ביניכם תחליטו מי משלושתכם יקבל עליו עונש גלות זה".

מיד לאחר מכן הפילו ביניהם גורלות וילכד שמו של מרן החיד"א. הוא קיבל עליו את הגזרה באהבה ועוד באותו לילה לא איחר לקיימה: שב לביתו, ארז את הטלית והתפילין ואת מטלטליו המעטים ולמחרת בבוקר, לאחר תפילת שחרית, עזב הרב החיד"א את ירושלים בבהילות ובחיפזון, כשהוא יוצא לחוץ לארץ.

פסח

שנים רבות לא ידע איש את פשרה של יציאה חפוזה זו.

מאותו יום נדד מרן החיד"א בקהילות רבות בכל העולם כשהוא גודר פרצות ומחזק את עם ישראל ברחבי תבל, ולא חזר עוד בימי חייו לירושלים.

חמישים ושלוש שנים לאחר שגלה מארץ ישראל בגזרת מלך, נפטר בליוורנו שבאיטליה זקן ושבע ימים, בשבת "זכור", י"א באדר תקס"ו. כעבור עוד שלושה יובלות לערך, בשנת תש"ך, הועלה גופו הטהור מאיטליה ונטמן בהר המנוחות בירושלים.

לעומתו, הרש"ש הקדוש נזהר מאותו יום ואילך לא לצאת בשום פנים ואופן מירושלים, באמרו: "כל עוד שאיני יוצא מעיר הקודש היא בקדושתה מגנה עליי".

כך עברו להן עשרים וארבע שנים שלא יצא מירושלים, עד שבשנת תקל"ז נחתה מכת ארבה קשה מאוד על הישוב בארץ, כשקדמה למכת הארבה שנה של מכת בצורת. מעט הפירות והירקות נטרפו במלתעות הארבה שכיסה את עין הארץ.

יהודי ירושלים הנמקים ברעב באו, בכו והתחננו אל הרש"ש שיבטל בכוח קדושתו ותפילתו את גזרת הרעב הנורא.

והנה קבעו אנשי ירושלים עצרת זעקה ותפילה ענקית במקום קבורת רחל אמנו עליה השלום בבית לחם. והיה הרש"ש חוכך בדעתו אם לצאת מחוץ לחומות ירושלים לבית לחם שמא יבולע לו, אך בכיותיהם של אחיו הנמקים ברעב הכריעו את ליבו הרחום.

בלכתו בדרך לקבורת רחל בבית לחם היה מזועזע ממראה עיניו איך השדות והעצים מכוסים בענן שחור ענק של מיליוני ארבה. ליד קברה של רחל אמנו עמד הרש"ש והעתיר שעות רבות בתפילה ובתחנונים כשמתחתיו נקווית שלולית של דמעות.

והנה בסיומה של התפילה לפתע התקדרו השמים ומטר סוחף ניתך ארצה, כשנראה ענן שחור אדיר של מיליוני ארבה מתרומם לו באוויר ונמלט מחוץ לגבולות ארץ ישראל, משל כאילו קיבלו פקודה נעלמה להסתלק מהאזור כולו ובבת אחת.

באותו יום כשבא הרש"ש לביתו נפל למשכב ובשבת קודש י' בשבט נתבקש בישיבה של מעלה, ונשמתו הזכה והטהורה עלתה בסערה השמימה.

רבי חיים די לה רוזה ציווה בצוואתו את תלמידיו שיקיימו בו לאחר פטירתו ארבע מיתות בית דין. אולם תלמידיו רעדו מפחד לקיים בגופו הקדוש והטהור דבר זה ויצאו ללא שהיות ללוויה לקברו בהר הזיתים. והנה במעלה ההר הגיחה לפתע מולם קבוצה של ישמעאלים אשר התנפלו עליהם וחספו את הגופה של הצדיק בחמת זעם והתעללו בה בביזיון נורא כשהם מניפים אותה אל על וזורקים אותה לארץ, ורק לאחר שהסתלקו פראי אדם אלו חזרו תלמידיו וקברוהו.

מקור: אור דניאל

פסח